

MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

LAUREN ASHER

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

LAUREN ASHER

Al doilea volum al seriei
MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

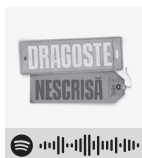
Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

PLAYLISTURI

Dragoste nescrisă de Lauren Asher

Scanează și ascultă

Dragoste nescrisă

Playlist

Favorite pentru totdeauna

Playlist

Anotimpul căpșunelor

Playlist

Astrid and the Treble Makers

Playlist

E.S. Originals

Playlist

AVERTISMENT PRIVIND CONȚINUTUL

Această poveste de dragoste conține conținut explicit și subiecte care pot fi sensibile pentru unii cititori.

Pentru o listă detaliată a avertismentelor de conținut, scanați codul QR sau vizitați <https://laurenasher.com/content-warnings-2/>.

LISTA BAGAJELOR ESEŢIALE PENTRU

HAWAII

Lucruri esenţiale 🎵

- ☒ Chitară
- ☒ Permis de conducere
- ☒ Tichete de îmbarcare
- ☐ Bani numerar
- ☒ Itinerar (printat)
- ☒ Portofel şi poştă
- ☒ Sticlă cu apă – suport emoţional

Obiecte pentru confort

- ☒ Gustări
- ☒ Mască pentru ochi
- ☒ Ochelari de soare
- ☒ Hanoracul preferat
- ☐ Paturică
- ☒ Căciula (pentru orice eventualitate)

Electronice

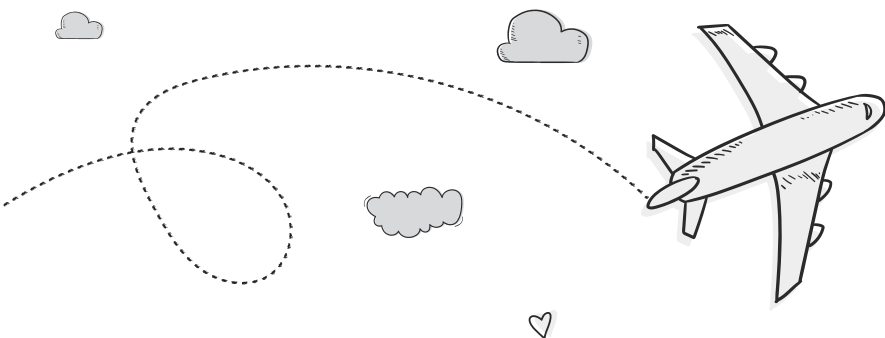
- ☒ Tabletă
- ☒ Căşti
- ☒ Laptop
- ☐ Încărcătoare
- ☒ Consolă de jocuri a lui Nico

Cosmetice ☆

- ☒ Cremă de protecţie solară
- ☒ Trusă de prim ajutor
- ☒ Şampon, balsam şi gel de dus
- ☐ Loată şi cremă de ras
- ☒ Peruţă de dinţi electrică şi apă dentară
- ☒ Produse de machiaj
- ☒ Demachiant

Haine

- ☒ Pijamale
- ☒ Lenjerie
- ☒ Costume de baie
- ☐ Salopeta
- ☒ Rochie de vară
- ☒ Sutiene sport și cămăși
- ☒ Tricouri și pantaloni scurți (pentru Nico)

- ☒ Bocanci de drumeție
- ☐ Încălțări pentru apă
- ☒ Pălărie
- ☒ Sandale
- ☒ Pantofi cu toc
- ☐ Rochi alese de mama
- ☒ Ținuta nouă croșetată

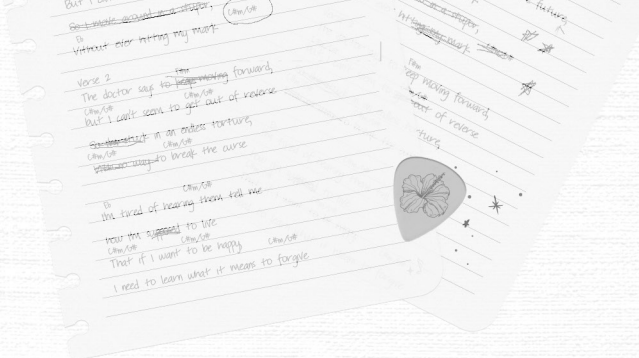
Nu uita de lucrurile lui Nico

- ☒ Tabletă
- ☒ Detector de metale
- ☐ Binoclu
- ☒ Figurine
- ☐ Pălărie
- ☒ Ochean de rezervă
- ☒ Încă o pereche de ochelari pentru urgențe

- ☐ Cremă antiiritație (cea albăstră)
- ☒ Mască, tub și arpeagare pentru scufundări
- ☒ Costumele asortate pentru înot (cumpărate de mama pentru el și Rădă)
- ☒ Gustări (cantitate triplă!!!)
- ☒ Căști
- ☒ Cărți
- ☐ Încălțări pentru apă

*Pentru cei care se consideră înfrânți, sper să găsiți pe
cineva care să vă admire cicatricile pentru ceea ce sunt:
un semn al luptei și o mărturie a forței voastre.*

CAPITOLUL UNU

Ellie

— INCREDIBIL!

Masochistă cum sunt, derulez mai departe articolul pe computer și ignor nodul din stomac care se strânge cu fiecare rând trădător.

Ava Rhodes, răsfățata Americii și celebra vedetă folk-pop de renume mondial, urmează să lanseze al doilea său album în această vară, sub egida MIA Records. Casa de discuri a descoperit-o în timpul unei seri deschise publicului într-un bar din Los Angeles. Atunci Darius Larkin a remarcat-o pe viitoarea stea interpretând piesa „Lies and Stolen Lullabies”. Mai târziu în acel an, Ava și-a lansat albumul de debut, Looking Glass, apreciat de critici, care a propulsat-o în carieră și i-a adus un premiu Grammy.

Jurnalistul continuă cu laudele. Ca să fiu sinceră, a fost un album pe care *eu* am ajutat-o să-l compună, deși publicul nu știe, pentru că numele meu n-a fost trecut pe lista producătorilor.

Durerea surdă din piept revine, din pricina pumnalului invizibil pe care Ava mi l-a înfipt în spate acum un an.

— E totul în regulă?

Ridic privirea și mă trezesc ținută de o pereche de ochi câprui intenși. Culoarea și tonurile profunde par calde și binevoitoare, dar bărbatul căruia îi aparțin este orice, dar nu asta.

De opt luni, lucrez ca bona cu normă întreagă pentru fiul lui Rafael Lopez. Prin urmare, aș fi crezut c-o să mă obișnuiesc cu privirea lui intimidantă, însă are aceeași putere asupra mea ca atunci când l-am întâlnit prima oară.

Obiectiv vorbind, șeful meu e chipeș. Cu un chip demn de coperta unei reviste, o voce profundă, încărcată de o autoritate pe care o exercită cu discreție, și cu suficientă înălțime și masă musculară încât să mă facă pe mine – fata înaltă a orașului – să mă simt mică și delicată, tipul bifează toate criteriile.

Tată singur și atrăgător, cu un bagaj emoțional mai mare decât Aeroportul Heathrow din Londra de Crăciun? Bifat.

Un geniu miliardar din domeniul tehnologiei, care și-a unit forțele cu vărul său pentru a crea Dwelling, cea mai populară aplicație imobiliară de pe piață? Un clișeu dureros, dar impresionant – dublu bifat.

Un filantrop cu misiunea de a găsi și salva animalele maltratate, oferindu-le adăpost în hambarul din curte? Triplu bifat și o amenințare triplă.

De fapt, mi-aș putea petrece următoarele treizeci de minute enumerând calitățile care îl fac pe Rafael deosebit, dar nimic – *absolut* nimic – n-ar putea compensa cel mai mare defect al lui.

E șeful meu.

Scânteia de atracție pe care am simțit-o încă de când eram adolescenti n-a mai contat în momentul în care m-a angajat ca bonă pentru fiul său. La început mi-a fost greu să ignor felul în care inima mi-o lua la goană ori de câte ori se uita la mine bărbatul după care eram topită în liceu. Însă

cele câteva interacțiuni pe care le-am avut au fost suficiente pentru a-mi distruge fantezia despre tatăl singur și solitar din Lake Wisteria.

Schimbarea mea de atitudine n-are nimic de-a face cu noul lui stil vestimentar post-divorț sau cu estetica de tăietor de lemne pe care o păstrează de doi ani încoace, ci mai degrabă cu personalitatea aspră care vine la pachet cu toate astea. Pot să suport un număr absurd de cămăși în carouri și să strâng după cizmele lui prăfuite de cowboy, dar nu pot trece peste încruntările constante și insistența lui de a mă face să mă simt ca o străină, deși lucrez pentru el de aproape un an.

Se foiește pe loc în capătul opus al blatului din bucătărie, proiectând o umbră pe suprafața de marmură.

— Ce s-a întâmplat? se interesează.

Dau înapoi.

— De ce mă întrebi?

Se scarpină în barba deasă și scurtă care-i acoperă jumătate din față și gât.

— Contează?

Oarecum, dat fiind că până acum nu s-a deranjat nicio dată să mă întrebe. Așa că, în loc să mă arăt vulnerabilă, prefer să păstrez atitudinea de până acum.

— Sunt bine.

Închid laptopul, dând dovadă de un surprinzător auto-control.

— Dacă tot mă minți în față, măcar privește-mă în ochi!

— Nu mint!

Îmi feresc privirea.

— Bună încercare! Acum fă-o din nou fără să-ți iei ochii de la mine! Poate așa mă convingi.

Îmi imaginez cum îl apuc cu mâinile de gât să-l sugrum. Nu sunt o persoană violentă, dar ceva la Rafael scoate mereu la suprafață ce-i mai rău în mine.

El mijește ochii.

— Iar îți imaginezi că mă omori?

— În detalii precise.

— Otravă?

— *Asfixiere*.

În ochii lui apare o sclipire rară.

— Ai schimbat macazul?

— A fost sugestia lui Nico.

— Fiul meu îți dă sfaturi despre crime?

— Te mai miri? Revista lui preferată de benzi desenate este despre un personaj *malefic*.

Gura i se curbează o fracțiune de centimetru. Gestul mic și banal îmi alungă starea proastă provocată de Ava și-mi înlocuiește amărăciunea cu entuziasmul.

— Ai zâmbit!

— Ba nu!

Își strânge buzele într-o linie subțire, dar e prea târziu.

— Eu știu ce-am văzut.

Îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul și mă îndrept spre tabla magnetică de pe frigider ca să mai adaug o linie sub copia laminată a paginii lui de superlative din liceu.

Eram doar o boboacă atunci când el era în ultimul an, dar toată lumea îl cunoștea pe Rafael Lopez. Elevii de la Wisteria High erau obsedați de el, inclusiv eu – deși aș nega asta până în ultima clipă. Ca să fiu sinceră, era imposibil să nu fii obsedat, pentru că avea un farmec dezinvolt, un fizic athletic de invidiat și o personalitate încântătoare, chiar dacă era cam tocilar.

De când eu și Nico am început să-i numărăm zâmbetele lui Rafael, încă n-am văzut vreunul care să semene cu surâsul luminos din poza lui din liceu. Fotografia aia e dovada clară că până și cele mai strălucitoare stele se pot estompa, ajungând doar o umbră a ceea ce au fost odinioară.

E greu de crezut că tipul care a câștigat titlul de *Cel mai frumos zâmbet* a făcut-o doar de douăsprezece – acum trei-sprezece – ori în ultimele trei luni, de când am inventat gluma asta cu numărătoarea ca să mai destind atmosfera din casă.

Și Nico, care-și ține tatăl la distanță, și Rafael, care face tot posibilul să evite situațiile tensionate cu fiul său, ar avea nevoie de puțin umor în viața lor.

Dumnezeu cu mila, dacă am ajuns să fiu sursa lor de divertisment!

Eu sunt prietena la care vii când ai nevoie de o tărie sau de o sesiune de plâns, nu cea care face lumea să râdă. Dar mă străduiesc cât pot.

— Într-o zi, o să rup poza aia în bucăți, spune Rafael din spate.

— Fă-o și am s-o înlocuiesc cu o poză de-a ta de când erai bebeluș.

Pun capacul markerului și-l așez la loc deasupra tablei.

Ochii i se mijesc.

— Ce tot spui?

— Se pare că mătușa ta are o colecție întreagă de albume foto dedicate ție.

Clipește de două ori.

— Ți le-a arătat?

— Da! Chiar înainte să aducă o parte din filmările voastre vechi.

Întorc ochii spre el.

— Pentru o persoană atât de ursuză și de antisocială, erai centrul atenției în copilărie. Dar cine poate să te condamne, când aveai și aparatul de karaoke?

Obrajii lui bronzăți capătă o nuanță rozalie.

— Era aparatul lui Lily, nu al meu.

— Serios? Nu mi-am dat seama, după cum acapara microfonul.

— Ea și Dahlia m-au forțat.

Faptul că dă vina pe prietenele lui de familie mă face să-mi doresc să-l prind și mai tare la înghesuială, chiar dacă știu că-mi spune adevărul și că aparatul era al surorilor Muñoz.

— Dar nimeni nu te-a pus să cânți așa de *înverșunat* Spice Girls! Asta pot să ți-o garantez.

Roșeața i se întinde rapid pe restul feței.

— N-am idee despre ce vorbești.

Scot telefonul.

— Am un filmuleț care te-ar ajuta să-ți amintești. Lasă-mă o secundă...

— Ai filmat?

— Evident. Când eu și Nico avem o zi proastă, ținuta ta de Sporty Spice ne face mereu să râdem.

— Eram atlet.

— Care știa și versurile de la „Wannabe”.

Oftează de parcă sunt cea mai mare pacoste de pe lume.

— Adu-mi aminte, de ce te suport?

— Pentru că iubirea pentru fiul tău e mai mare decât antipatia față de mine.

O cută lungă îi apare pe frunte.

— Nu te antipatizez!

— Dar mă plăci?

Își trece palma peste barba scurtă.

— Încă nu m-am decis.

— Pot să te ajut cu ceva ca să urgentăm procesul ăsta îndelungat de-a lua o decizie?

— Să-ți dai demisia?

Chicotesc în sinea mea și-mi cobor ochii pe buzele lui.

— Ce-i?

Mă șterg în colțul gurii.

El clatină din cap.

— Nimic.

Scot telefonul și-mi verific dinții de două ori ca să fiu sigură.

— Ellie!

Telefonul îmi alunecă din mână când Nico mă strigă din partea opusă a casei și cade cu zgomot pe podea. Mă aplec, șuierând și trăgând o înjurătură, ca să-l ridic. Părul blond îmi cade în față și de o parte și de cealaltă a capului, împiedicându-mă să mai văd ceva în afară de telefonul aprins.

Simt furnicături pe ceafă și mă uit peste umăr. Observ că privirea lui Rafa s-a oprit asupra fundului meu.

O, Doamne! De ce se uită așa la mine?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, iar ochii lui îmi urmăresc colanții, ca o confirmare. Dacă ar fi vorba de altcineva, aș lua-o drept un compliment, după ce ani de zile am fost nemulțumită de înfățișarea mea și m-am plâns de sânii mici, de fundul minuscul și de rotunjimile abia vizibile. Dar Rafael nu e altcineva.

Cel puțin, nu pentru *mine*.

Nu mă așteptam să-l surprind privindu-mă în felul acela, dar aș minți dacă aș zice că nu mă încântă puțin.

Mi se răsuțește stomacul când mă îndrept. Mișcarea bruscă îl trezește din eroarea temporară de judecată.

Nu apuc să scot o vorbă, că-și schimbă privirea intensă cu una plictisită cât ai clipi. Dacă n-aș fi atât de uimită de interesul lui, m-ar impresiona iuțeala cu care își controlează trăsăturile.

În lunile de când lucrez pentru Rafael, n-a arătat niciun strop de interes față de mine sau față de orice altă femeie din oraș. Se zvonește că n-a mai ieșit cu nimeni după fosta lui soție, Hillary, de care a divorțat acum mai bine de doi ani.

După ce am lucrat aici opt luni, pot să confirm că, deși Rafael este unul dintre cei mai eligibili burlaci din oraș,

nu este interesat de niciun fel de conexiune, nici măcar platonică.

Nico mă strigă din nou, iar nerăbdarea lui mă salvează.

— Vin imediat!

Alerg spre ieșirea din bucătărie.

— Eleanor?

Timbrul grav al vocii lui Rafa mă face să mă întorc.

Mă trece un fior pe șira spinării când îl văd pe uriașul morocănos din fața mea.

— De ce insiști să-mi spui așa?

Mă mir că poate să ridice din umeri când mă gândesc cât trebuie să cântărească trapezoidalii ăia.

Îmi înăbuș dorința de-a spune ceva care să-i dea motiv să mă concedieze.

— Toată lumea îmi spune Ellie.

— Știu, zice el după o pauză lungă.

— Și totuși insiști să-mi folosești numele întreg, nu știu din ce motiv enervant.

De obicei, sunt calmă, dar Rafa are ceva care mă face să scot ghearele.

— Ai o problemă cu asta?

Tonul lui sec mă calcă pe nervi.

Nu știu dacă să spun ce gândesc sau să ignor tentativa lui evidentă de-a mă enerva.

— Ellie!

Nico strigă mai tare de data asta, ajutându-mă astfel să iau o decizie.

— Vin acum!

Fac câțiva pași spre hol, dar mă opresc în loc.

— Aveai nevoie de ceva? îl întreb pe Rafael pe un ton grețos de dulce.

— Nu mai am.

Se duce la frigider și trage de ușă, făcând sticlele de pe raft să zăngănească. Nu iau respingerea lui personal, pentru că în ultimele minute a vorbit cu mine mai mult decât a făcut-o toată săptămâna.

Rafael a avut mereu toane, dar în ultima lună abia reușesc să-l fac să spună mai mult de câteva cuvinte odată. Majoritatea discuțiilor se termină așa cum au început – cu mine întrebându-mă de ce m-am deranjat, de fapt, să încerc să creez o conexiune cu el.

Oamenii ca Rafael nu fac casă bună cu oamenii ca mine. Eu simt mult prea mult, iar el nu simte aproape deloc. Contrastele nu se atrag, indiferent de propaganda pe care profesorii o răspândesc în ora de științe din clasa a patra când îi distrează pe copii cu lucruri interesante despre magneți.

Ies din bucătărie înainte ca Nico să vină să mă caute. Șosetele roz și pufoase, un cadou colorat de Crăciun din partea lui Nico, fiindcă spune că port prea mult negru, îmi înăbușă sunetul pașilor când traversez holul lung spre spațiile casei.

Deși Rafael are destui bani pentru ca și stră-stră-strănepoții lui să fie miliardari într-o zi, a cumpărat un teren la periferia orașului Lake Wisteria, departe de lacul foarte căutat și de reședințele cu priveliște de milioane de dolari de pe malurile sale. La început, am crezut că a ales proprietatea asta pentru că avea nevoie de spațiu pentru un hambar și animale, dar între timp am aflat adevărul.

Rafael se ascunde de lume.

În ciuda lipsei vecinilor, totul în casa familiei Lopez emană farmec. Locuința este decorată în culori vibrante alese de Nico însuși și are o sală de cinema cu cele mai confortabile fotolii rabatabile și acces la cele mai noi filme, plus o suită luxoasă pentru bonă, de trei ori mai mare decât

vechiul meu apartament din Los Angeles. Are tot ce mi-aș putea dori și chiar mai mult, căci vorbim despre o intrare separată pentru oaspeți, un spațiu de relaxare privat, o baie spa superbă și un pat cu baldachin care mă face să mă simt ca o prințesă.

Îl găsesc pe Nico stând lângă liftul pe care Rafael l-a instalat pentru ca fiul lui să poată traversa mai ușor casa cu trei etaje. Bate din picior pe pardoseala de lemn cu o expresie iritată pe mutrișoara drăguță. E mai înalt decât alți copii de vârsta lui datorită ADN-ului tatălui său, ceea ce creează iluzia că e mai în vârstă.

— Ce-a durat atât?

Mă apucă de mână și mă trage în lift.

— Ceva mi-a distras atenția.

— Ce anume?

— Tatăl tău a zâmbit.

— Serios?

Nico mă privește cu ochi curioși.

Privirea asta e motivul principal pentru care am creat trackerul de zâmbete, deoarece, fie că Rafael își dă seama, fie că nu, fiul său îi prețuiește zâmbetele. Sunt un simbol al speranței și al fericirii – două lucruri care au lipsit grav din casa asta în ultima vreme, deși încă n-am reușit să înțeleg de ce.

Întind mâna peste capul lui brunet și apăs butonul pentru subsol.

— A fost mic, dar l-am prins.

— Uau! Două zile la rând! zice Nico, surprins.

— Se pare că până la urmă tot eu câștig pariul, îl tachinez fără tragere de inimă.

Dacă Rafael zâmbește în fiecare zi timp de treizeci de zile consecutive, Nico a promis că mă lasă să-i împrumut figurina preferată timp de o lună.

Pentru un puști, miza e mai mare decât dacă aş câştiga la loto şi m-aş pensiona la vârsta de 29 de ani.

— O, nu! se preface el, supărat.

— E OK dacă pierzi. O să accept custodia comună.

Mă împinge cu şoldul şi chicoteşte, iar eu îi ciufulesc părul brunet ca să mă răzbun. Îi pierde zâmbetul şi mă priveşte cu ochii mijiți.

— Ce e? îl întreb.

— Nimic!

Tonul lui defensiv mă ia prin surprindere. Sunt obișnuită cu tonul ăsta din partea tatălui său, dar pe Nico nu l-am auzit niciodată vorbind așa.

Încruntat, își scoate ochelarii și își șterge lentilele cu poalele tricoului albastru. Îi place să-și aleagă singur ținutele, iar azi poartă ochelari cu rame roșii și groase, asortate cu tricoul cu imprimeu din benzi desenate și adidași roșii de baschet.

Ușile liftului se deschid, dar e prea preocupat să-și curețe lentilele ca să se miște, așa că țin ușile să nu se închidă și aștept. E din ce în ce mai frustrat și se chinuie să termine ce are de făcut. Eu însă mă abțin să-l ajut, oricât de mult aş vrea.

Ca orice puști de opt ani, Nico vrea să fie autonom, mai ales că boala lui, retinită pigmentară, a fost diagnosticată acum aproximativ un an și jumătate. Potrivit cercetărilor făcute pe Google în toiul nopții, este important să-l ajut să fie independent pe măsură ce vederea i se deteriorează și devine tot mai frustrat fiindcă trebuie să se bazeze pe alții.

Își pune ochelarii la loc pe nas și strânge din buze.

— E totul în regulă? îl întreb.

— Da!

Mijește ochii la mine, apoi și-i freacă cu mâna.

— Ești sigur?

— Da!

Asprimea din vocea lui mă uimește. Dă peste mine când iese din lift, ceea ce-mi amintește foarte mult de tatăl lui în momentul ăsta.

Mă scutur de gânduri, clătinând din cap.

— În regulă, domnule! Controlează-ți atitudinea până nu te pun să exersezi la flaut!

Comentariul meu pare să-l trezească din starea ciudată în care se află și-i smulge un oftat.

— Îmi pare rău!

— E OK! Toți suntem morocănoși câteodată.

Ies din lift după el și intru în subsol.

La scurt timp după ce am fost promovată din funcția de profesoara de muzică după școală a lui Nico la cea de bona lui rezidentă, Rafael a transformat subsolul neterminat într-un studio de muzică pentru fiul său, în principal din cauza setului de tobe pe care i l-a cumpărat nașa. Spațiul mare și deschis este echipat cu izolație fonică, tehnologie de ultimă generație pentru studiouri de înregistrare și suficiente instrumente pentru a crea un întreg album, dacă aș vrea.

Mi se strânge stomacul la gândul ăsta, dar îmi revin rapid.

Învârt inelul care-mi acoperă tatuajul de pe degetul mic.

— La ce ai chef să cânți azi?

Privirea lui Nico se plimbă între peretele cu instrumente cu coarde și alămuri și setul de tobe, înainte de a se opri pe pianul mare și negru.

— La pian.

— Serios?

Dacă Rafael n-ar insista ca Nico să exerseze la pian și la vioară de cel puțin două ori pe săptămână, mă îndoiesc că

ar mai cânta și la altceva în afară de tobe. De obicei, trebuie să-i smulg bețele din mână.

— Azi vreau să încerc ceva nou.

Nico se îndreaptă spre bancă. Mi se strânge inima când îi văd expresia încordată.

Mă așez lângă el, ignorând impulsul de a-l întreba ce s-a întâmplat.

— Arată-mi ce poți, micul meu star rock!

RAFAEL

Ellie Sinclair este o romantică incurabilă care compune cântece de dragoste.

Eu sunt un dependent de muncă incorrigibil care ar putea inspira albume muzicale dedicate despărțirilor.

La prima vedere, nu avem nimic în comun, în afară de fiul meu.

Timp de opt luni, reușesc să o evit pe Ellie. Apoi vine vacanța de vară.

Paisprezece zile. Două insule. Și o bonă de care nu ar trebui să fiu atras.

E de așteptat să petrec timp alături de Ellie, dar să mă și bucur de compania ei?

Asta nu a făcut parte nicio secundă din planurile mele.

După divorț, am jurat să îmi protejiez inima. Cu orice preț!

Chiar dacă asta înseamnă să mi-o frâng singur.

ELLIE

Ce e mai rău decât să lucrezi pentru un tată singur și morocănos?

Să recunosc că, în liceu, am fost îndrăgostită în taină de el.

Din fericire, și eu, și Rafael Lopez ne-am schimbat de când am absolvit Wisteria High.

El e un miliardar cu o companie de condus și un copil de crescut.

Eu sunt compozitoarea șomeră pe care a angajat-o să aibă grijă de fiul lui și să îi predea acestuia lecții de muzică.

Reușim să coexistăm fără probleme... până la vacanță, când se schimbă totul.

Granițele devin tot mai fine, iar sentimentele pe care le-am nutrit odinioară pentru Rafael se întorc în forță, în timp ce mă confrunt cu o nouă dilemă.

Să fiu bona fiului lui Rafael e una, dar să îmi doresc mai mult?

Pare un cântec despre o inimă frântă care abia așteaptă să fie compus.

O carte care îți va încălzi inima. Nu doar o poveste de dragoste, ci și o poveste despre familie.

What Is That Book About

ISBN: 978-606-088-886-4

9 786060 888864

www.edituracorint.ro